

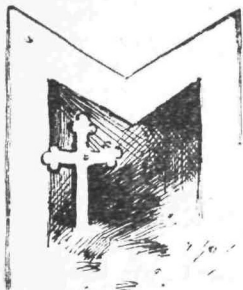

✱ ΕΚΛΙΠΟΥΣΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ✱

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

Ἀπεβίωσαν ἐν Μεσολογγίῳ ἐν βαθεῖ γή-
ρατι ἡ Περσεφόνη Γούβα, τὸ γένος Σταῦρον,
χήρα τοῦ στρατηγοῦ Θεοδώρου Γούβα.

Τὴν ἐκλιποῦσαν ἐξαιρετικὴν καὶ ὑπέ-
ροχον γυναῖκα μὲς ζωγραφίζει, κατὰ τὰ
τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς της, ἡ κατωτέρω
δημοσιευμένη σκιαγραφία αὐτῆς, ἣς ὀφεί-
λεται εἰς τὴν γρῶστην εἰς τοὺς ἀναγνώστας
τῆς «Παναθηναϊκῆς» γραφεῖν αὐτῆς Μάρης
Λώρα.

Εἰς τὰ σεβασμῶν ἀποκαλυ-
φθῆτε καὶ χαιρετήσατε ὅ-
λοι τὴν τελευταίαν ἀν-
τιπρόσωπον γενεᾶς πα-
ρελθούσης, τὴν σύντρι-
φον τοῦ φουστανελλοφό-
ρου καπετάνιου, τοῦ μὲ
τὴν χρυσοκέντητον φέρ-
μελιν καὶ τὸ πολύτιμον

ἀργυροῦν σπαθί στρατηγοῦ, τοῦ στρατηγοῦ τῶν
πρώτων χρόνων τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, τοῦ
στρατηγοῦ μὲ τοὺς ἀρειμανίως ἐστριμμένους μύ-
στακας, τὴν ἀρρενωπὴν ὀραίαν μορφήν καὶ τὸ
ἀγέρωχον παράστημα!

Ἦτο γραῖα πλέον, ἀλλ' ὁ χρόνος δὲν κατώρ-
θωσε νὰ κυρτώσῃ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, οὔτε νὰ
μειώσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ βαδίσματος. Αἱ
ρυτίδες ἠυλάκωσαν τὰς ἄλλοτε δροσερὲς παρειάς,
ἀλλ' ἡ γλυκύτης τοῦ προσώπου παρέμενε· τὰ
ὀραῖα χαρακτηριστικὰ διετήρουν ὅλην τὴν κα-
θαρότητα τῶν γραμμῶν τῶν, τὰ μάτια εἶχον τὸ
ἴδιον προσηνὲς βλέμμα καὶ τὸ στόμα τὸ ἴδιον
γλυκὺ καὶ εὐμενὲς μειδίαμα μὲ τὸ ὁποῖον ἡ κα-
πετάνισσα ὑπέδεχeto τὰ παλληκάρια, τὰ ὁποῖα
μὲ τὸσον ἐνθουσιασμὸν καὶ ὑποταγὴν παρηκο-
λούθησαν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς λάμψεως τοῦ τὸν
ἀτίθασσον καπετάνιον, ὅταν οὗτος θριαμβευτι-
κῶς διήλθεν ὁλόκληρον τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα
ἐπευφημούμενος, καὶ ὑπολογίζων νὰ ὠθήσῃ
ἀκόμη μακρύτερα τὴν ἀνυπότακτον πορείαν του.

Ἀπεσυρμένη εἰς μίαν μικρὰν ἐπαρχιακὴν πό-
λιν, διατηροῦσα τὸν παλαιὸν ἀρχοντικὸν οἶκόν
της, ὅστις τόσας εἶδε ἡμέρας δόξης, κατόρθωνε
νὰ συγκρατῇ περὶ αὐτῆς τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ
παλαιοῦ καιροῦ, ἀτμοσφαῖραν ἀποτελουμένην ἀπὸ
πολεμικὸν μένος, ἥρωϊκὲς παραδόσεις, γυναι-
κεῖαν ἀρετὴν, σεμνότητα καὶ ἐπιβλητικότητα,
προσῆνειαν καὶ ὑπερηφάνειαν!

Οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ δυστυχεῖς εὗρισκον βοή-
θειαν καὶ παρηγορίαν· ἡ χεὶρ ἔμενε πάντοτε γεν-
ναϊόδωρος καὶ εὐεργετικὴ ὅπως εἰς τὰς ἡμέρας
τῆς δόξης.

Πόσον ἐξήλευα τὴν γαλήνην τῆς σεβασμίας

μορφῆς ὅταν αἱ χεῖρες της ἔπαιζον μὲ τὸ κιχριμ-
παρένιο κομβολόγι! Χεῖρες λευκαῖ, ἡσυχοὶ, πλή-
ρεις γαλήνης! Τὰς ἐξήλευα, ὅταν ἠτένιζα τὰ
μικρά μου πολυβασανισμένα χεράκια, τὰ ὁποῖα
συστρέφει ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἀνήσυχον
πνεῦμα μου!

Πῶς ἤθελον νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὰς σκέψεις
τῆς ὀραίας ἀκόμη κεφαλῆς τὴν ὁποίαν τόσον
καλὶ ἐστόλιζε τὸ φέσι μὲ τὴν μακράν, μαύρην
πλέον, φούνταν. Ποῖαι εἰκόνες ξέναι καὶ ἀκατά-
ληπτοι δι' ἡμᾶς τῆς σημερινῆς γενεᾶς, θὰ πα-
ρήλυνον εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐκείνον, εἰκόνες
ζωῆς τόσον διαφορετικῆς ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις
ἀπὸ τὸν ἐκνευριστικὸν σύγχρονον τρόπον τοῦ ζῆν.

Πόσον τὴν ἐμακάριζα ὅταν τὴν ἐφανταζόμην,
τὸ ἐσπέρας, αὐτὴν τὴν θερμὴν Χριστιανὴν τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης τῆς ἀπλῆς, ὅποταν ἡ πολλὴ ἀνά-
πτυξις δὲν εἶχε κλονίσει τίποτε, γονυπετὴ πρὸ
τοῦ εἰκονοστασίου: Ἐνα μικρὸ κίτρινον κεράκι
ἐφώτιζε μὲ τὴν ἀσθενὴ του λάμψιν τὸ ἀπέραν-
τον δωμάτιον. Οἱ ἀργυροὶ φωτοστέφανοι τῶν
Ἀγίων ἐλαμποκύπουν περὶ τῶν ἀχνῶν προσώ-
πων, καὶ πρὸ αὐτῶν ἄλλη χλωμὴ μορφή ἐψι-
θύριζε τὰς προσευχάς, μορφή καὶ αὕτη Ἀγίας.

ΔΑΦΝΗ ΛΩΡΑ

Ἡ μεγάλη Δούκιδα Ὀλγα

πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ Τσάρου, μεθ' ἧς ἠρραβωνίσθη
ὁ μέγας Δοῦξ Παύλοβιτς.